4. 9. 2001

ID: 12827

Důvod odročení jednání soudu (z judikatury)

Za důležitý důvod, pro který účastník může požádat o odročení jednání, je tedy třeba ve smyslu ustanovení § 101 odst. 2 věty druhé o.s.ř. považovat jak takovou okolnost (událost), která účastníku objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabrání zúčastnit se jednání (například zdravotní indispozice, účast u jiného jednání, či služební cesta), tak i okolnost účastníkem případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlédnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka - za důležitou.

Za důležitý důvod, pro který účastník může požádat o odročení jednání, je tedy třeba ve smyslu ustanovení § 101 odst. 2 věty druhé o.s.ř. považovat jak takovou okolnost (událost), která účastníku objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabrání zúčastnit se jednání (například zdravotní indispozice, účast u jiného jednání, či služební cesta), tak i okolnost účastníkem případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlédnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka - za důležitou.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22.6.2001, sp.zn. 21 Cdo 2006/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o 53.300,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 9 C 221/99, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. března 2000, č.j. 62 Co 45/2000-28, tak, že dovolání žalované se odmítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou v řízení před soudem prvního stupně), aby mu žalovaná zaplatila „roční prémie za rok 1995 ve výši 53.300,- Kč s úrokem z prodlení dle nařízení vlády č. 142/1994 za období od 1.4.1996 do 20.6.1996 ve výši 19%, od 21.6.1996 do 26.5.1997 ve výši 21%, od 27.5.1997 do 26.10.1998 ve výši 26%, od 27.10.1998 do 22.12.1998 ve výši 20%, od 23.12.1998 do 11.3.1999 ve výši 15% a od 12.3.1999 do zaplacení ve výši 12% a s dalším dohodnutým úrokem 10% za období od 1.4.1996 do zaplacení". Žalobu odůvodňoval zejména tím, že u žalované pracoval ve funkci správce počítačové sítě od 1.6.1995 do 31.1.1997 a že žalovaná jako zaměstnavatel písemně potvrdila, že žalobci dluží roční prémie za rok 1995 ve výši 53.300,- Kč hrubé mzdy a že k této sumě bude připočtena částka rovnající se 10% ročního úroku od 1.7.1997 a že prémie včetně úroků bude žalobci vyplacena ve stejném termínu, jako ostatním zaměstnancům společnosti. Žalovaná však odmítá uvedenou částku žalobci zaplatit.

Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 17.11.1999, č.j. 9 C 221/99-13, žalované uložil, aby žalobci zaplatila částku 53.300,- Kč s 10% úrokem od 1.4.1996 do zaplacení, zamítl žalobu na zaplacení úroků z prodlení z částky 53.300,- Kč za období od 1.4.1996 do 20.6.1996 ve výši 19%, od

21.6.1996 do 26.5.1997 ve výši 21%, od 27.5.1997 do 26.10.1998 ve výši 26%, od 27.10.1998 do 22.12.1998 ve výši 20%, od 23.12.1998 do 11.3.1999 ve výši 15% a od 12.3.1999 do zaplacení ve výši 12% a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.727,- Kč „na účet právního zástupce žalobce". Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobcův pracovní poměr u žalované skončil ke dni 31.1.1997 dohodou o rozvázání pracovního poměru a že se žalovaná zavázala kromě jiného vyplatit žalobci částku 53.300,- Kč s 10% úrokem od 1.7.1996. Tuto částku považoval za „složku mzdy sjednanou dohodou o rozvázání pracovního poměru nad rámec zde již sjednané pracovní smlouvy\". Protože dohoda o rozvázání pracovního poměru byla uzavřena dne 31.1.1997, dovodil soud prvního stupně, že splatnost tohoto závazku žalované nastala v souladu s ustanovením § 119 odst. 1 věta druhá zák. práce dne 1.4.1996. Protože si účastníci sjednali úrok ve výši 10%, nepřiznal žalobci z žalované částky úrok z prodlení.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17.3.2000, č.j. 62 Co 45/2000-28, rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku o věci samé jen tak, že žalobu co do 10% úroku z částky 53.300,- Kč za dobu od 1.4.1996 do 30.6.1996 zamítl, „jinak v tomto výroku" a ve výroku o nákladech řízení rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Dohodu účastníků, kterou účastníci sjednali výši prémií částkou 53.300,- Kč, považoval v této části za platnou. Druhá část uvedeného právního úkonu, která je podle odvolacího soudu „zcela nesporně" obsahově oddělitelná, však trpí takovou neurčitostí, která ji činí absolutně neplatnou („byla-li totiž splatnost vázána na vyplacení stejných prémií ostatním zaměstnancům, pak za situace, kdy není známo, kdy se tak stane, dokonce ani zda se tak stane, když dohodu o ní učinili účastníci až součástí dohody o skončení pracovního poměru, je ujednání o ní absolutně neplatné"). Splatnost pohledávky žalobce proto posoudil podle ustanovení § 253 odst. 2 zák. práce a vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal, kdy konkrétně žalovanou o uspokojení požádal, je nutné za tento okamžik považovat datum doručení žaloby žalované, tedy den 24.8.1999, a za konec tří denní lhůty k uspokojení nároku den 27.8.1999. Protože z dohody účastníků plyne závazek žalované zaplatit příslušenství pohledávky ve výši 10% počínaje dnem 1.7.1996, považoval odvolací soud za nedůvodný nárok na zaplacení uvedeného příslušenství za dobu od 1.4.1996 do 30.6.1996. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nedostavil k odvolacím jednáním pro onemocnění svého zaměstnance Mgr. K. N. (pověřeného zastupováním žalované), omluvil svou nepřítomnost a požádal o odročení jednání, zabýval se odvolací soud též tím, zda může jednat v nepřítomnosti žalovaného. Dovodil, že důvod absence žalované u jednání před soudy obou stupňů je totožný a v delším časovém intervalu se opakující, a proto bylo v zájmu žalované, aby svou účast u jednání zajistila jiným způsobem, např. zastoupením ve smyslu ustanovení § 24 a násl. o.s.ř. Vycházel přitom z toho, že důležitost důvodu, pro který žádá účastník o odročení jednání posuzuje soud se zřetelem ke všem okolnostem.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítá, že jí postupem soudu byla odňata možnost jednat před soudem. Důvodem pro podání žádosti o odročení jednání před soudem prvního stupně bylo totiž dlouhodobé plánované lékařské vyšetření zaměstnance žalované, který byl pověřen jejím zastupováním před soudem, a v případě jednání před odvolacím soudem šlo o dlouhodobě trvající pracovní neschopnost téhož pověřeného zaměstnance. Je přesvědčena, že postup odvolacího soudu za situace, kdy šlo nepochybně o důležitý důvod k podání žádosti o odročení jednání, byl v rozporu se zásadou uvedenou v § 6 o.s.ř., podle níž má soud postupovat v součinnosti se všemi účastníky řízení tak, aby ochrana práv byla rychlá a účinná. Uvedeným postupem odvolacího soudu byla žalované odňata možnost splnit povinnost tvrzení a využít v souladu s ustanovením § 215 o.s.ř. svého práva vyjádřit se k věci a uvést nové skutečnosti či důkazy. Projednáním věci bez účasti žalované nemohly být spolehlivě zjištěny veškeré skutečnosti významné pro správné posouzení a rozhodnutí ve věci, a to jak z hlediska skutkového, tak právního. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek

odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 - dále jen „o.s.ř." (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) a po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a po přezkoumání věci bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), dospěl k závěru, že dovolání bylo z části podáno někým, kdo k dovolání nebyl oprávněn, a že ve zbytku není přípustné.

Podle ustanovení § 240 odst. 1, věty první o.s.ř. účastník může podat dovolání do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Z obecného závěru, že k dovolání jsou legitimováni účastníci řízení, nelze dovozovat, že by dovolání mohl podat každý účastník řízení. Z povahy dovolání jakožto opravného prostředku plyne, že dovolání může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím odvolacího soudu plně vyhověno, popř. kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí odvolacího soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska, nikoli podle hmotného práva, neboť pak by šlo o posouzení důvodnosti nároku ve věci samé. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i ne příliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením napadeného rozhodnutí.

V posuzovaném případě odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé jen tak, že žalobu co do 10% úroku z částky 53.300,- Kč za dobu od 1.4.1996 do 30.6.1996 zamítl (zatímco soud prvního stupně žalobci přiznal i 10% úrok z částky 53.300,- Kč za dobu od 1.4.1996 do 30.6.1996). Tím, že odvolací soud v uvedeném výroku odvolání žalované proti rozsudku soudu prvního stupně vyhověl, nevznikla žalované na jejích právech žádná újma, neboť se její postavení v důsledku uvedeného rozhodnutí nikterak nezhoršilo, naopak došlo k jeho zlepšení (podle soudu prvního stupně měla zaplatit i 10% úrok z částky 53.300,- Kč za dobu od 1.4.1996 do 30.6.1996, podle rozhodnutí odvolacího soudu tuto částku platit nemusí). Žalovaná - objektivně vzato - nemůže mít z procesního hlediska žádný zájem na tom, aby rozhodnutí odvolacího soudu v části, kterým byla žaloba co do 10% úroku z částky 53.300,- Kč za dobu od 1.4.1996 do 30.6.1996 zamítnuta, bylo dovolacím soudem změněno nebo zrušeno.

Za tohoto stavu je nepochybné, že dovolání bylo v této části podáno někým, kdo k dovolání nebyl oprávněn. Dovolání žalované bylo proto podle ustanovení § 243b odst. 4 věty první a § 218 odst. 1 písm. b) o.s.ř. v této části odmítnuto.

V důsledku rozštěpení žalobcem uplatněného nároku rozhodnutím odvolacího soudu, se dovolací soud dále zabýval přípustností dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236

odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř.

Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.]. Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř.].

Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.), nebo nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (§ 239 odst. 2 o.s.ř.); to neplatí u rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není, u rozsudků ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč, a u rozsudků ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) otcovství nebo mateřství nebo nezrušitelného osvojení (§ 239 odst.3 o.s.ř. ve vztahu k § 237 odst.2 a k § 238 odst.2 o.s.ř.).

V posuzovaném případě žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu ve věci samé v části, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen.

Podmínky přípustnosti dovolání stanovené v ustanovení § 239 odst. 1 a 2 o.s.ř. v dané věci splněny nejsou, protože odvolací soud ve výroku svého rozsudku přípustnost dovolání nevyslovil a žalovaná návrh na vyslovení přípustnosti dovolání před vydáním rozsudku odvolacího soudu neučinila. Přípustnost dovolání může tedy vyplývat pouze z ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř.

Pro vady řízení vyjmenované v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti každému rozsudku odvolacího soudu. Přípustnost dovolání z hlediska tohoto ustanovení však není založena již tím, že dovolatel příslušnou vadu řízení tvrdí, ale až zjištěním, že řízení takovou vadou skutečně trpí. Jelikož jiné důvody zmatečnosti dle citovaného ustanovení tvrzeny nebyly a ze spisy nevyplývají, je pro závěr o přípustnosti [a současně důvodnosti - srov. § 241 odst. 3 písm. a) o.s.ř.] dovolání rozhodující, zda řízení skutečně trpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř., na kterou dovolatelka poukazuje.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. je dovolání přípustné, jestliže účastníku řízení byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem.

Odnětím možnosti jednat před soudem se rozumí takový postup soudu, jímž znemožnil účastníku realizaci těch procesních práv, která mu občanský soudní řád dává (např. právo účastnit se jednání, činit přednesy, navrhovat důkazy apod.). O vadu ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoli jen při rozhodování.

Dovolatelka spatřuje odnětí možnosti jednat před odvolacím soudem v tom, že její odvolání bylo projednáno a o něm rozhodnuto v její nepřítomnosti, i když se (ač řádně předvolána) předem omluvila a současně požádala o odročení odvolacího jednání.

Pro posouzení postupu odvolacího soudu z hlediska ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. je podstatné, zda odvolací soud měl ve vytýkaném směru odpovídající procesní povinnost, jinak řečeno, zda postup odvolacího soudu, v jehož rámci projednal odvolání žalovaného bez přítomnosti jeho zástupce, byl postupem podle tohoto ustanovení nesprávným.

Procesním právem, které lze postupem soudu odejmout, je i právo, aby věc byla projednána v účastníkově přítomnosti (srov. Článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). To na druhé straně neznamená, že by soud nemohl jednat a rozhodnout bez jeho přítomnosti; účastníku je však vždy povinen takovou možnost poskytnout. Ustanovení § 115 o.s.ř. soudu ukládá, aby, nestanoví-li zákon jinak, nařídil k projednání věci jednání, k němuž předvolá účastníky a všechny, jejichž přítomnosti je třeba, přičemž předvolání musí být účastníkům doručeno tak, aby měli dostatek času k přípravě. Na účastníku pak je, zda svého práva využije či nikoli.

Podle § 101 odst. 2 o.s.ř., jež platí i pro odvolací řízení (§ 211 o.s.ř.), soud pokračuje v řízení, i když jsou účastníci nečinní. Nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání, aniž požádal z důležitého důvodu o odročení, může soud projednat věc v jeho nepřítomnosti.

Jestliže však účastník z důležitého (a existujícího) důvodu o odročení jednání požádal a soud přesto věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti, pak logicky povinnost poskytnout mu možnost, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, nesplnil. Tím zasáhl do jeho práva, jež vyplývá ze zmíněného Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a účastníku možnost jednat před soudem odňal. V takovém případě řízení vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. trpí, přičemž se zřetelem na ustanovení § 211 o.s.ř. platí tento závěr i pro řízení odvolací.

Po účastníku, který se hodlá k jednání soudu včas dostavit, nelze spravedlivě požadovat, aby nesl ustanovením § 101 odst. 2 větou druhou o.s.ř. předpokládané následky, jestliže nastane překážka nebo jiná okolnost, která mu zabrání se jednání zúčastnit. Tato překážka nebo jiná okolnost musí ale představovat "důležitý důvod"; příčina toho, proč se účastník nemůže zúčastnit jednání a žádá o jeho odročení, se tedy musí s ohledem na její povahu vyznačovat nepředvídatelností, závažností, rozsahem nebo z jiných důvodů aspektem ospravedlnitelnosti (toho, co lze v dané situaci za důležitý důvod považovat). Důležitým důvodem jsou nejen události mající objektivní povahu, ale i okolnosti účastníkem způsobené, či jinak zaviněné, jestliže je lze v dané situaci považovat za důležité (za důvod odůvodňující odročení jednání). Za důležitý důvod, pro který účastník může požádat o odročení jednání, je tedy třeba ve smyslu ustanovení § 101 odst. 2 věty druhé o.s.ř. považovat jak

takovou okolnost (událost), která účastníku objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabrání zúčastnit se jednání (například zdravotní indispozice, účast u jiného jednání, či služební cesta), tak i okolnost účastníkem případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlédnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka - za důležitou.

V projednávané věci z obsahu spisu vyplývá, že odvolací soud nařídil k projednání odvolání žalované jednání nejdříve na den 18.2.2000 v 9,45 hod. a k tomuto jednání předvolal oba účastníky. Žádosti žalované o odročení uvedeného jednání odvolací soud vyhověl usnesením ze dne 18.2.2000, jímž jednání za účelem opětovného předvolání účastníků odročil na 17.3.2000 v 9,00 hod. K tomuto jednání byly obě strany sporu opět předvolány (žalovaná převzala předvolání dne 25.2.2000). Dopisem ze dne 13.3.2000 doručeným odvolacímu soudu dne 16.3.2000 požádala žalovaná o odročení nařízeného jednání s odůvodněním, že její právník Mgr. K. N. „je neustále v pracovní neschopnosti a z objektivních důvodů se nemůže zúčastnit nařízeného jednání". Sdělila dále, že trvá na účasti Mgr. N. při jednání „aby se mohl vyjádřit Městskému soudu k předmětné žalobě, resp. k jejímu odvolání". Z protokolu o jednání před odvolacím soudem ze dne 17.3.2000 vyplývá, že byla přečtena žádost žalované o odročení jednání a poté bylo vyhlášeno usnesení, že bude jednáno v její nepřítomnosti. Po provedeném jednání bylo ve věci rozhodnuto rozsudkem.

Jak bylo již výše vyloženo, překážka nebo jiná okolnost, která brání účastníkovi zúčastnit se jednání, musí proto, aby byla důvodem pro odročení jednání, představovat „důležitý důvod", který s ohledem na jeho povahu se musí vyznačovat nepředvídatelností, závažností, rozsahem nebo jiným důvodem majícím aspekt ospravedlnitelnosti. Protože v této věci žalovaná žádala o odročení jednání dne 16.2.2000 z důvodu, že její právník Mgr. K. N. je v pracovní neschopnosti, která podle přiloženého potvrzení o pracovní neschopnosti nastala dne 11.2.2000, a o odročení jednání dne 13.3.2000 žádala ze stejného důvodu („Mgr. K. N. je neustále v pracovní neschopnosti"), je zřejmé, že se nejednalo o překážku nebo jinou okolnost, která se vyznačovala charakterem nepředvídatelnosti. Žalovaná, s ohledem na délku trvání pracovní neschopnosti jejího zaměstnance Mgr. K. N., měla dostatek času na to, aby svým zastoupením u jednání pověřila jiného svého zaměstnance (srov. § 21 odst. 1 o.s.ř.) nebo, aby - jak na to poukazuje odvolací soud - zajistila své zastoupení jiným způsobem, např. ve smyslu ustanovení § 24 a násl. o.s.ř. Jestliže však žalovaná tímto způsobem nejednala, nebyl to postup soudu, ale postup samotné žalované, který způsobil, že se nemohla zúčastnit jednání před soudem. S takovouto skutečností ale zákon vadu řízení uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. nespojuje.

Z uvedeného je zřejmé, že řízení není vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř. postiženo. Protože dovolatelka netvrdí a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by řízení bylo postiženo jinou vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. a protože - jak výše uvedeno - dovolání podle ustanovení § 238 a 239 o.s.ř. není v této věci přípustné, je nepochybné, že dovolání směřuje proti části rozhodnutí, proti níž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalované - aniž by se mohl věcí dále zabývat - podle ustanovení § 243b odst. 4 věty první a § 218 odst. 1 písm. c) o.s.ř., i pokud směřovalo proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu, odmítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Nepoctivý záměr (exkluzivně pro předplatitele)
- Zemědělská půda
- Zastoupení
- Veřejné zakázky
- Vázanost rozhodnutím soudu
- Pracovní smlouva